

Кнез Паровић је био тога дана нарочито добре воље. Задовољан је слушао и потом рекао: „Жировниче, Свето Писмо знаш, то видим. О чему год те ко упита, одговараш као из рукава. А сад питај ти господина декана. Да видимо да ли ће он теби моћи одговорити или не“.

Жировник пристаде одмах на то и рече декану: „Господине Декане, знате ли колики је Бог?“

Јарновић одговори: „Нема човека који би то знао“.

Жировник се насмеја и рече: „Ја знам! Толики је као што говори о њему пророк: „Небо је мој престо, а земља подножје мојим ногама!“ Бог досеже рукама по свем свету, од једнога краја до другог. — А сад погодите, господине, колико сукна треба Богу за његову одећу кад је толики.“

Јарновић одговори: „Измери га ти који све знаш!“

А Жировник рече: „То није тешка ствар. Не треба му више него мени; јер, рекао је: „Што убогоме човеку учините у моје име, то сте учинили мени.“ Зато ако будете дали капут мени, даћете га Богу.“

Грохотом се насмејаше Јарновић и Паровић који напослетку рече: „Господине декане! Жировник је капут заслужио, и надам се да му га нећете ускратити.“

Потом се обрне Жировнику: „Дођи у средопосну среду кад будем облачио своју породицу да узмем меру и теби.“

Жировник је заиста и дошао и добио од господина Јарновића зелен капут, а од кнеза црн огртач са црвеном поставом. Поврх тога му је подарио кнез и шешир са цветовима и крешталичиним перјем заденутим за траку. Капут је Жировник дао брату, а у огртачу и шеширу је до смрти ишао да се препиरे о Светом Писму.

(Превод Љ. С. Ј.)